TOVERI
(THE COMRADE)
The organ of the Finnish workers in the Western States. The only Finnish Daily in the West. Published daily, except Sunday, at Astoria, Oregon, by the Western Workmen's Publishing Society.

Office 7th and Commercial St., opposite Post Office

Post Office Address: Toveri, Box 99, Astoria, Ore.

EDITORIAL STAFF
Sulo Syvänen, Alex Sevo, A. N. Koskela, K. E. Heikkinen, Geo. Gratchef.

Phones: Office 365; Editorial Department 832.

Entered as second-class mail matter July 13, 1912, at the Post Office at Astoria, Oregon, under the Act of March 3, 1879.

JAPANISSA MYLLERTÄÄ

Japanin imperialismi on rosvouspolitiikassaan ja työväestön sortamisessa ja riistämisessä omaksunut kaikki länsimaisten opettajiensa keksimät keinot. Se ei ole kammonnut työväestönsä kurissa pitämisessä käyttää hirttonuoraa, pistimiä ja kuularuiskua, joitten luoman kauhun avulla Japanin työläinen on pakotettu raatamaan hirvittävän pitkiä työpäiviä muutaman riisikupin hinnasta päivässä.

Vielä mailmansodan puhjetessa ei Japanin nousevalla imperialismilla ollut vaikeuksia käsitellä kotimaista työväenkysymystä ja siksi sen edustajat mielin määrin nauttivat erikoisasemastaan maan kamaralla ja kahmivat itselleen työjuhtiensa kustannuksella harvinaisen lyhyessä ajassa hämmästyttäviä rikkauksia. Ulkomaisesta kauppakilpailusta he tämän lisäksi selviytyivät kuin leikiten vain. He jännittivät tässä suhteessa jousen kuitenkin niin kireälle, että se katkesi. Japanin työväestö sen oman työvoiman hillittömän riiston tuntiessaan alkoi nousta itsepuolustukseen. Nälkä, kurjuus, palkan pienuus ja elintarpeitten ainainen kallistuminen ajoi siihen luonnonlain välttämättömyydellä.

Tulivat sitten kuuluisat riisimellakat aivan odottamatta v. 1919 ja vasta silloin kiintyi tutkijoitten huomio Japanin teollisuuteen. Japaniin matkusti eri tarkotuksessa henkilöitä, yksinpä katsantokannaltaan eri värisiä työväenmiehiäkin ja näitten kertomuksista kävi ilmi, että Japanissa on mitä korkeimmalle kehittynyt teollisuus, että se lepää palkkaorjuudella kuten muuallakin mailmassa ja vetää siinä räikeydessä vertoja kaikille sivistysmaitten kuuluisiksi tulleille orjuutusmuodoille. Hajanaisten työväen ammattijärjestöjenkin olemassaolosta mainittiin näitten selostuksissa.

Sitten taasen vallitsi Japanin työväenliikkeeseen nähden uutisissa hiljaisuus. Kuultiin vain, että Siperiaan lähetettyjä japanilaisia joukkoja yhtenään täytyi vaihtaa ja että niihin tarttui bolshevismi, kuten kaikkiin toisiinkin imperialismin Neuvosto-Venäjää vastaan lähetettyjen sotajoukkojen on käynyt, jotka on raatajajoukoista kokoonpantu.

Nyt taasen saapuu muuan uutinen Japanista, joka johtavissa porvarilehdissä kuitataan tuuman pituisella petiittipätkällä jossakin sisäsivun nurkkauksessa. Mitättömästä ulkoasustaan huolimatta on tämä uutinen työväestölle tärkeä, sillä siitä käy selville, että Japanin työväestöllä on samat taistelut käynnissä kuin kaikilla muillakin proletaareilla imperialistisessa mailmassa, ja edelleen, että Japanin työväestö käy tätä taistelua *yhtä tarmokkaasti, ehkäpä tarmokkaamminkin* kuin monessa muussa paikassa ja käyttää siinä *edistyneimpiä menettelytapoja.* Tämä paljon puhuva uutinen kuuluu seuraavasti:

"Tokio, heinäk. 15 p. — *Japanilaiset taivatelakoitten työläiset Kobessa Japanissa, ovat perustaneet teollisuuskomission, joka pitää telakoita käynnissä 6-tunnin työpäiväperustalla. Työväestön neuvoston johtajat selittävät, että 6:n tunnin työpäivän tulokset ovat yhtä tehokkaita kuin 8-tunnin työpäivästä saadut.* — Central News."

Siis, Japanin työväestö ei ole ainoastaan ryhtynyt järjestämään joukkojaan, vaan se on siinä edistynyt jo niin pitkälle, että *se teollisuuden kontrolliston on ryhtynyt taisteluun riistäjäluokan kanssa,* vieläpä saavuttanut jonkinlaisia tilapäisiä menestyksiäkin.

Tämän perusteella siis Japanin työväestö on taistelutavoissa ja sen päämäärässä sivuuttanut erään niinkin vanhan ja "kunnioitusta" nauttineen teollisuusmaan työläiset kuin Amerikan Yhdysvaltain, jonka työväenjärjestöt moniin miljooniin nousevine jäsenmäärineen vielä rakentavat "yhteistoimintaa työn ja pääoman välille" keskellä mailman teollisuuskriisiä pitämässään vuosikonventsioonissa! — Mitä hirtehistä kohtalon ivaa!

Japanin työväestöllä on kuitenkin vastassaan *uusiaikainen imperialismi ja sen rintavarustus, militaristinen valtio kuolemaa levittävine koneistoineen* — aivan kuin kaikilla muillakin raatajaluokilla toisissa imperialistisissa maissa.

Muuan toinen Japanista saapunut uutinen kertoo nim. seuraavasti:

"Tokio, heinäk. 15 p. — *Sotajoukot kutsuttiin ulos tänään sen jälkeen kun tuhansiin nousevat tokkatyöläisten lakossa olevat joukot hyökkäsivät poliisiketjun kimppuun yrittäessään vallata käsiinsä tokat tarkotuksella pitää ne käynnissä työläisten kontrollin alaisuudessa. Paljon työläisiä haavottui ja johtajia vangittiin.*" — — —

Ensimäisessä uutisessa puhuttiin laivatelakoitten työläisistä ja jälkimäisessä tokkatyöläisistä. Ellei uutisessa ole mitään erehdystä taaphtunut, niin tästä voi vetää sen johtopäätöksen, että liike on levinnyt useammillekin teollisuusaloille ja että siihen ovat myöskin kuljetustyöläiset ottaneet osaa.

Olipa tämän seikan laita nyt miten tahansa, niin pääasia on, että Japanissa myöskin työväestö ilmeisesti on jalkeilla ja toimii. Siellä ei ole työtaisteluissa kysymystä pikku parannuksista ja vanhan järjestelmän paikkailemisesta, vaan taistelun kärki tähtää jo päämääriin, joita imperialistisen asteen saavuttaneen kapitalismin vallan satulassa ollessa ei voida saavuttaa muuten kuin kukistamalla tämä vastassa oleva mahti ja ottamalla sen voimakeinot raatajaluokan palvelukseen.

Jos Japanin työväestö todellakin jo on näin pitkälle päässyt, niin mitään syytä ei ole epätoivoisesti luoda katsettaan kaukaiseen itään, mistä taantumuksellisten työläisten varmasti laskettiin ratkaisevalla hetkellä tulevan valkean rodun raatajaluokkaa vastaan taistelemaan kapitalistien tiedottomana aseena. Päinvastoin osottaa Japanin työväestön nopea nousu, että Japanissa kapitalismin korkeimpaan kukkaansa noustessaan on ollut pakko, kuten kapitalismin mutuallakin, sisällään synnyttää ja kasvattaa oman kehityksensä kanssa yhtärintaa voiman, joka sen itsensä läheisessä tulevaisuudessa tulee tuhoamaan. Tuo voima on syntynyt kapitalistisen järjestelmän ristiriidoista ja kapitalistisen järjestelmän harjottamat veriset väärydet panevat sen liikkeelle jatkuvasti ja kiihtyvällä rajuudella, kunnes se tuhoaa synnyttäjänsä.

Japanissa teollisuuskausi alkoi huomattavasti myöhemmin kuin muualla sivistysmaissa, mutta suotuisten olosuhteitten vallitessa se nopeasti saavutti nämä kehityksessä. Japanin työväestön nousu on ollut yhtä nopeata ja rajua ja se tulee mailman vallankumouksessa täyttämään tehtävänsä yhtä kunniakkaasti kuin minkä muun sivistysmaan proletariaatti tahansa tähän mennessä osottamastaan elinvoimaisuudesta päätellen. — KEH.

SAKSAN ANTAUTUMINEN

Voi voitettuja! voivat maaliskuunpäivinä Saksan porvariston ja Saksan sosialidemokraattien voittamat Saksan työläiset sanoa. Herra Hershing, sosialidemokraatti ja Saksan porvariston lakeija oli voittanut työläiset Saale-joella. Severing — sosialidemokraatti ja porvariston lakeija — voitonriemulla tiedotti kautta mailman tästä voitosta, kerskuen, että hän provosoi työläiset esiintymään ennen kuin kommunistinen puolue ehti valmistautua taisteluun. Yhdessä hänen kanssaan riemuitsi Saksan porvaristo, Toinen internationale sekä kahden ja puolen internationale. Fi kulunut kuukauttakaan ennen kuin voittajat ryömivät polvillaan mailman pääoman edessä, Fochen sotajoukkojen, Ranskan ja Lontoon pörssien rosvojen edessä. He hyväksyivät ententen sanelemat ehdot.

Nämä ehdot merkitsivät kuolemaa Saksan itsenäiselle talouselämälle. Saksa luovuttaa liittolaisille kultavarastonsa pantiksi vastattavakseen ottamistaan sitoumuksista. Se on ottanut maksaakseen määrän, joka kohoaa Saksan nykyistä kansallisuusvarallisuutta korkeammalle. Se sallii liittolaisten sekaantua Saksan koko taloudelliseen elämään. Kaikki uhkaavat ilmeet ja ilmotukset siitä, ettei tällaisia vaatimuksia voitaisi täyttää, ovat osottautuneet tavalliseksi pilanäytelmäksi, kun kääntyminen presidentti Hardingin puoleen, että hän ryhtyisi välitystuomariksi jäi ilman tuloksetta, silloin kapitalistinen Saksa antautui.

Saksan porvariston antautuminen on tuloksena aikoinaan niin itseensä luottavan luokan syvästä vakaumuksesta, ettei se kykene taistelemaan ententeä vastaan *kun sen selkäpuolella on vastustaja, joka on sotilaallisesti ententeä heikompi, sosiaalisesti vaarallisempi Saksan porvaristolle kuin pariisilaiset nylkijät.*

Entente jättää Saksan porvariston tehtäväksi pusertaa hien Saksan työläisistä. Saksan porvaristo toivoo tässä tehtävässään ansaitsevansa uusia miljaardeja. Jos se olisi rohjennut käydä taistelua ententeä vastaan, niin tämä taistelu olisi esiin loihtinut kolmannen voiman: työväenluokan liikehtimisen, joka kommunistisen puolueen johdolla voitettuaan olisi pakkoluovuttanut koko porvariston. Saksan porvaristo hyvin tietää, että liittolaisten ehtojen hyväksyminen merkitsee kansan kurjuuden kymmenkertaistuttamista, merkitsee työväenluokan puutteiden kymmenkertaiseksi kasvamista. Liittolaiset vaativat Saksalta suunnattomat lunnaat, jotka voidaan kiskoa vain kohottamalla Saksan ulosvientiä. Mutta liittolaiset pelkäävät Saksan tavarain kilpailua, sen vuoksi he panevat tullia saksalaisten tavarain viennille. Tuloksena on, että Saksa joko pakotettuna maksamaan tämän tullin ei kykene myymään tavaroitaan, sitäkin suuremmalla syyllä, kun maailman taloudellinen ahdinkotila johtaa hintojen laskemiseen maailman markkinoilla, tahi myydäkseen hinnalla millä hyvänsä Saksan pääoman omistajat ryhtyvät alentamaan ennen kuulumattomasti työpalkkoja, joka jo niinkin on huomattavasti alempana sotaa edeltäneitä palkkoja. Tällainen painostus nostattaa työläisissä vastaavassa määrin vastustusta. Antauduttuaan ententen porvariston edessä Saksan porvaristo joutuu ankarasti kansalaissodankauteen Saksan työläisiä vastaan. Tämän sodan varalle se jo aseistuukin.

Kaksi kuuta sitten, kun toiveet sovittelusta liittolaisten kanssa eivät vielä olleet menetetyt Saksan porvaristo hääti häpeällisesti Preussin hallituksesta sosialidemokraatit, laskien, kun kerta Hersing ja Severing ovat tukahuttaneet maaliskuun liikkeen, niin voidaan nämä notkeaselät myöskin työntää eteiseen. Nyt kun liittolaisten edessä tapahtunut antautuminen aukaisee mahdollisuuden uusille vaikeille sosiaalisille taisteluille, porvaristo tuntee, että sille kelpaa sosialidemokraattiset pyövelit ja se ottaa hallitukseen sosialidemokraatti Bauerin yhden keltaisen internationalen johtajista, Legienin oikean käden Shmidtin, huomattavan ammattiliittomiehen Visselin ja saksilaisen sosialidemokraattien johtajan Gordnauerin. Heidän tulee suojella valkoisten rosvojoukkojen uutta sotaretkeä työläisiä vastaan, jotka puolustautuvat täyteen orjuuteen joutumasta. Ja he julkeavat ottaa tämän tehtävän osalleen. Sosialidemokraatit saattoivat v. 1919 puhua, että he uskomatta vallankumoukseen tekevät liiton porvariston kanssa, saavuttaakseen siltä vaikkapa hitaampiakin parannuksia työväenluokan asemaan. Nyt he tietävät, ettei minkäänlaiset parannukset työväenluokan asemaan ole mahdollisia ententen täyden orjuuden alla. Päinvastoin he tietävät, että nämä ehdot johtavat uuteen porvariston retkeen Saksan työväenluokkaa vastaan, tehdäkseen siitä alhaisimmalla työpalkalla raatavan orjan, tehdäkseen siitä kaiken mailman lakonrikkurin ja paariasluokan. Keltasen internatsionalen sankarit ryhtyvät tähän tietoisesti. Herrat riippumattomat hallituksessa eivät tähän ota osaa, mutta he ovat tätä edistäneet puoltamalla liittolaisten ehtojen hyväksymistä, jotka heidän oma sanomalehdistönsä on satakertaisesti paljastanut murhayrityksexi Saksan proletariaattia vastaan. He tulevat kantamaan kaiken vastuun tällaisen politiikan seurauksista. Kun maaliskuun 17 päivänä Saksan kommunistinen puolue päätti puolustusneuvoston istunnossa kohottaa taistelukuntoisuutensa korkeimmilleen tehdäkseen kaikkensa, jotta Saksan proletariaatin joukot käsittäisivät heitä uhkaavan vaaran, elleivät he nouse kapinaan, niin tämä tuntui monesta pelkältä suunsoitolta. Saksan porvariston antautumisen jälkeen, tämän antautumisen taloudellisten seurausten käytyä Saksan proletariaatille selväksi, on ilmeistä selvempää, että historia on asettanut kaksi vaihtoehtoa, joista Saksan kommunistinen maaliskuun konferenssin päätös mainitsee. Olemme vakuutetut Saksan proletariaatin elinvoimaisuudesta, emmekä pelkää, että joutuessaan valintaan tuhosta tai taistelusta, se valitsee viimemainitun, sanoo Moskovan "Pravda".

JUTUN JATKOA

Eversti Tokoi legionalaisen kuvaamana

Eräs Canadan korpeen lähetetyistä Muurmannin legionalaisista on Suomen Työmiehelle lähettänyt seuraavan katkeran paljastuksen Tokoin nykyisestä suhtaantumisesta entisiin tovereihinsa:

Suomalaisen legionan sotilaana ja maanpakoon jotuneena tervehdin teitä Suomen työläiset sekä kerron matkastani Englannin kautta Canadaan. Seitsemän kuukautinen oleskelumme Englannissa oli kurjaa sotilaselämää, kamppailua nälän ja vilun kanssa. Vihdoin annettiin meille sangen huonot siviilivaatteet, sekä lähetettiin luutnantti Wetton'in johtamana kohti Canadaa. Heti laivasta maihin päästyämme asetettiin meidät rautatievaunuun, jossa kuletettiin satoja maileja Canadan synkkään saloon. Vaunussa tiedustelimme O. Tokoita, joka näkyi olevan hyvissä väleissä hallituksen agenttien kanssa, minkähänlaisia palkkoja meille tullaan työstämme maksamaan. Tähän vastasi Tokoi lyhyesti: "Meillä pelataan miesten peliä." Metsäkämpälle päästyämme ja jonkun aikaa siellä töitä tehtyämme, aloimme epäillä pahinta, kun palkan maksusta ei mitään kuulunut, muutenkin olot olivat mitä kurjimmat. Asuntomme metsäkämppä oli sangen huono ja työaika tavattoman pitkä. Aamulla kello puoli 5 herätettiin töihin, illalla kello 9 lopetettiin ankaran raskas työ. Yksi tovereistamme kyllästyneenä tällaiseen kaleeriorjuuteen lähti pois töistä, mutta viranomaiset pidättivät miehen sekä pakottivat hänet tulemaan työmaalleen takaisin. Tällä tavoin se Oskari Tokoi agenttiensa kanssa istuttaa demokratiaa poikiensa päähän, vaan eipä se oikein tahdo sinne sopia; eikä ihmekään, sillä Tokoi on viime aikaisilla edesottamisillaan täydelleen paljastanut kurjan olemuksensa. Yhdessä kumppaniensa kanssa pisti hän Willingin saarelta legionalaisten tarpeisiin aijotut rahat omaan taskuunsa sekä sen jälkeen kuljetti joukkonsa Canadan synkkiin metsiin aikomuksella kaleeriorjan tavoin, maapakolaisena ja ilman minkäänlaisia ihmisoikeuksia kytkeä heidät raatamaan aamusta 1/2 5:stä iltaan kello 9:ään kapitalistien hyväksi. Nyt olemme kuitenkin vapautuneet miehestä. Hän kulkee kaikki asianomaiset "tokumentit" taskussaan vapaasti, missä haluaa. Meille sotilaille olisi hän kai myöskin voinut hommata paperit kuntoon, mutta sitä ei hän ole suvainnut tehdä. Olemme kärsineet ja kärsimme edelleenkin paljon, mutta odotamme aikaa ja hetkeä, että vapaus meillekin koittaa, ja saamme tilaisuuden vetää herran tilille teoistaan.

Rengas numero 1, numero 2, numero 3, numero — —

Lukija lienee hieman hölmistynyt luettuaan tuommoisen otsikon. Kyllä se vähän harvinainen onkin. Vaikka kyllä niitä renkaita on mailmassa monenlaisia ja on renkaista muodostettu ketjujakin.

Renkaista oli muodostettu rautaiset marhaminnatkin siellä vanhassa-maassa, joilla hevoshuijarit tapasivat huitoa konejaan pitkin kylkiä markkinoilla, että ne olisivat näyttäneet yireämmältä. Ja kyllä koni tiesi rautaisesta marhaminnasta iskun saatuaan, että pää on pidettävä pystyssä ja jalkoja siirrettävä eteenpäin nopeammin. Julkisesti eivät hevoshuijarit kylläkään uskaltaneet ennen vanhaan tuota lääkettä koneilleen antaa sillä he olisivat, ne huijarit nimittäin, jotuneet syytteeseen eläinrääkkäyksestä. Myöhemmin on Suomessa lyöty paljon pahemmallakin aseilla ihmisiäkin julkisilla paikoilla eikä lyöjiä ole asetettu syytteeseen ihmisrääkkäyksestä. Mutta elämiähän onkin Suomessa suojeltu kaukaisesta menneisyydestä saakka ja kun nyt viimeisinä vuosina kerran ihmisiksi aijotut eläimet ovat rääkänneet ihmisiä — työväkeä — niin ovat maan oikeuslaitokset rääkkääjiä suojelleet tunnontarkasti kuin eläimiä konsanaan.

Mutta tässähän olikin puhe renkaista. Niin juuri. Laivoissa on m. m. ankkurikettinki, joka on muodostettu renkaista. Ja kun kettingin päähän kiinnitetty raskas ankkuri pudotetaan pohjaan, niin eipä jumalan ilmat kykene laivaa paikoiltaan siirtämään, ellei se nyt satu ankkuroimaan ihan aavalle valtameren ulapalle. Mutta tyhmä on sellainen kapteeni, joka suurella ulapalla ollessaan ankkurin laskee, sillä rannikkovedet sellaiseen parhaiten sopivat siitäkin huolimatta, vaikka rannikolla aallot useimmiten ovat pahimmat.

Mailman köyhälistö on kauan ollut merimatkalla. Vuosisatoja se on kryssäillyt suunnattomalla ulapalla, pyrkien toiselle rannalle, puhuaksemme sen retkistä runollisesti. Sen vaellusta nimitetään historiaksi, jonka lehdille on muistiinpanot merkitty ihmisverellä.

Nyt on tämä pitkämatkainen seilari saapunut myrskyisille rannikkovesille, missä se tarvitsee ankkurin ja pitkästi lujaa kettinkiä, sekä tietoja ja taitoa siitä minkälaisen sään vallitessa ja miten sen on satamaan kuljettava. Tieto ja taito, esimerkkien ja osviittain avulla puhuaksemme, on köyhälistön ankkurihoito, jonka avulla se estää vaaran hetkellä kapitalismin vihurien kuljettamasta laivaansa karille.

Mutta kuinka köyhälistö tuota tietoa ja taitoa voi hankkia?

Se voi hankkia sitä monella eri tavalla, kuten lukemalla omia sanomalehtiään ja kirjallisuutta, tutkimalla yhteiskunnallisia ja valtiollisia kysymyksiä jokapäiväisen elämän esille tuomien seikkojen valossa ja osaa ottamalla työväenjärjestöjen käytännölliseen toimintaan.

Jokainen noista luetelluista keinoista on niin tärkeä ettei yhtään niistä voi asettaa etualalle enempää kuin jättää jälkeenkään. Oikeastaan ne kuuluvat kaikki eroittamattomasti yhteen.

Lukeminenkin on tärkeää, mutta kokolailla raskasta työtä, ainakin silloin kun joutuu tekemisiin vaikeasti käsitettävän teoksen kanssa. Monasti käy niinkin, että sen kanssa kahden kesken ollen ei saa siitä paljoakaan irti. Kononaan toisin on silloin kuin vaikean teoksen ympärille keräänty useampia tiedonhaluisia. Monta asiaa silloin selvenee, joita yksin lukien ei kykenisi käsittämään. Yhteistoiminta lukiessakin on eduulisinta. Sakissa huomaa yksi sen, mitä toinen ei kykene omintakeisesti havaitsemaan ja niin toinen auttaa toistaan eteenpäin tietojen kartuttamisesta.

Tämä seikka se on, joka on saattanut työväenjärjestöt perustamaan lukurenkaita keskuuteensa. Meilläkin niistä on puhuttu paljon ja yritetty niitä perustaakin, mutta tähän asti huonolla menestyksellä ainakin täällä Lännellä. Syynä on ollut se, ettei ole osattu alkaa oikeasta päästä. Täällä Astoriankin S. S. Klubissa on vuosien varrella tehty monta yritystä panna lukurengas alkuun ja onhan sellainen joskus saatukin, mutta heti synnyttyään se on kuollut.

Viimeinen yritys tehtiin toista kuukautta sitten ja sen tuloksena on nyt Astorian S. S. Klubissa kolme kymmenhenkistä lukurengasta. Niistä renkaista tämän kirjoittaja sai aiheen tämän kyhäyksen otsikolle. Renkaat ovat näet numeroitu, koska ne kaikki ovat samanlaisia kokoonpanoltaan, eikä niitä niin ollen voitaisi muuten tuntea erilleen toisistaan.

Kaikki renkaat kokoontuvat jokaisena maanantai-iltana kello 8. Jokaisen renkaan jäsenen on saavuttava ehdottomasti paikalleen määrtyllä ajalla. Sellainen on sääntöjen mukaan oorninki. Sitten luetaan ja keskustellaan luetun johdosta vähintäin kaksi tuntia yhteen kyytiin.

Jokainen renkaaseen kuuluva on oikeutettu tekemään toisille kysymyksiä ja jokainen on velvollinen vastaamaan, jos luulee siihen pystyvänsä. Näin kehitetään väittelytaitoa, hyökkääjänä sekä puolustajana ja samalla opitaan alkeita puhujataidossa. Pröystäily tiedoillaan ei auta. Pian sitä tullaan näkemään kuinka paljon kukin tietää ja paljonko kukin luulee tietävänsä. Tuollaisella ristikuulustelulla näin ollen on sekin hyvä puoli, että se karsii jokaisesta renkaan jäsenestä kukkoilevan oman minän ja panee heidät ottamaan selkoa asioista, ennenkuin menevät tiedoillaan ylvästelemään.

Renkaan kokouksista poissaoleminen ilman pätevää syytä on ehdottomasti kielletty. Jos yhdestä kokouksesta on pois ilman syytä, saa ankarat nuhteet, jos on kahdesta kokouksesta peräkkäin pois, seuraa siitä erottaminen renkaasta kolmen kuukauden ajaksi. Niin määräävät säännöt ja niitä myös noudatetaan tarkasti.

Ankaroista säännöistä huolimatta taikka juuri niiden vuoksi on Astorian S. S. Klubin lukurenkaiden toiminta vilkasta ja täsmällistä. Yksikään renkaisiin yhtyneistä ei vahingossakaan sivuuta kokusta ilman voittamatonta estettä. Ja kokouksissa luetaan ahkerasti sekä kysellään ja keskustellaan vilkkaasti.

Kaikki myöntävät, että renkaiden kokoukset ovat erittäin kehittäviä. Yksinpä Savon Jääkärikin, joka on tällä kertaa Astoriassa, ja pistäytyi kerran visiitillä erään lukurenkaan kokouksessa, sanoi ettei hän ole osaltoissa nähnyt tehtävän ennen noin hartaasti eikä onnistuneesti työtä jäsenten tietoisuustason kohottamiseksi, vaikka Savon Jääkäri ei ole niitä miehiä, joka jollekin hommalle noin vain ilman muuta tunnustuksen antaisi.

Tällä nyt ei tahdota kehua astorialaisia, vaan on tämän kirjoituksen tarkoituksena osoittaa, että lukurenkaat, jos ne pannaan alulle vakavassa tarkoituksessa ja pidetään niitä yllä ankaraa kuria noudattaen, ovat arvaamattoman suuresta merkityksestä

Maailmantaloudelliset Mullistukset

(Jatkoa)

Selvänäköisemmät kapitalistit ja porvarilliset kansantaloustieteilijät käsittävät, että loppu on lähellä. Englannin teollisuus on samassa kadotuksessa. Mutta englantilaiset käyttävät korkeaa punnankurssia hyväkseen liittoutuakseen ulkomaisten kilpailijoittensa kanssa mahtavaksi jättiläistrustiksi. Täten ehkäisevät he epätasaisen kilpailun syntymisen raaka-ainemaiden voimakkaamman teollisuuden kanssa. Saksa ei voi ryhtyä tällaiseen toimenpiteeseen. Siksi lausuikin Tschirsky Kielin maailmantaloudellisen laitoksen äskeisessä avajaisissa Saksan teollisuudelle varoittavan Mene Tekelinsä.

Muitten edellämainittujen teollisuushaarojen tulevaisuus on samanlainen. Siksi syntyi esim. kutomateollisuus Saksassa kotimaista lampaanvillaa jalostavista kehräämöistä. Ennen sotaa oli se paisunut suurteollisuudeksi ja tuotti suunnattomat määrät puuvillaa Amerikasta ja muualta. Saksasta palasi samainen puuvilla nauhojen ja vaatteiden muodossa takaisin Pohjois- ja Keski-Amerikan maihin. Vertaamalla nykyisiä, yhtäpitäviä tilastoja ennen sotaa valmistettuihin tuotantomääriin huomaa helposti, että raaka-ainemaat alkavat yhä suuremmassa määrässä itse jalostaa tuotteitaan. Asiantila käy yhä kohtalokkaammaksi, kun näissä maissa huomataan, että jalostus siellä käy paljon halvemmaksi kuin Saksassa. Tuotteiden hinnasta voidaan vähentää tarpeettomat raaka-aineen kuljetukset. Mikä on sangen tärkeä tekijä, kun ottaa huomioon nykyisen laivojenpuutteen ja siitä johtuvat korkeat rahtimaksut. Sitäpaitsi voivat raaka-ainerikkaat maat käyttää run saita vesiputouksiaan säkövoiman hankkimiseen, millä panna puuvillan jalostuskoneet pyörimään. Vertauksen vuoksi mainittakoon, että esim. Intia käyttää kehräämöissään 80 pros. enemmän hamppua ja 65 pros. enemmän puuvillaa kuin ennen sotaa. Valmistamattoman hampun samaten kuin puuvillankin maastavienti ja kutomotuotteiden tuonti ulkomailta on vastaavassa määrässä pienentynyt. Tällaista kehitystä vastaan ei ole mitään keinoja. Kapitalistisissa luokkavaltioissa on tapana suojella omia kuolemaantuomittuja teollisuushaaroja korkeitten suojelustullien ja vientipalkkioitten avulla, joista edelliset tarkottavat ulkomaisen tuonnin vaikeuttamista ja jälkimäiset ovat kotimaisille tehtailijoille myönnettyjä lahjoja. Ne saa väestö tietenkin maksaa tavaranhintojen muodossa. Mutta tavaroitten hinnat ja muut väestöä kohtaavat rasitukset ovat nykyään niin suuret, että olisi ajanpitkään sangen lyhytnäköistä selviytyä pulasta suojelustulleja korottamalla. Sellaisia toimenpiteitä ja turhia huolia ei luonnollisesti tarvita neuvostoihin perustuvan yleismaailmallisen talousjärjestelmän astuttua voimaan.

Toteamme siis lyhyesti, että Saksan jo nykyään huomattava tuotannon mukautuminen luonnollisiin, tuotantovoimien määräämiin taloudellisiin edellytyksiin on tulevaisuudessa yhä jatkuva siksi, kunnes täydellinen mukautuminen on saavutettu. Ulkomaisia raaka-aineita tai puolivalmisteita jalostavat ja takaisinmyyvät teollisuushaarat ovat siis, ainakin mitä Saksaan tulee, tuomitut muutamassa vuosikymmenessä surkastumaan ja kuolemaan sukupuuttoon. Tämä siitä huolimatta, saako kapitalistinen järjestelmä suojelustullineen viivyttää ratkaisua tai ei.

Yhtä epätoivoinen on muidenkin Europan maiden tila. Englannissa on tämä negatiivinen kehitys ehtinyt pisimmälle. Tämän maan saariasema, sen rauta- ja kivihiilirikkaudet olivat siitä tehneet 19:sataluvulla Saksaa paljon etevämmän teollisuusmaan, joka tuotti ulkomaille suunnattomia määriä raaka-aineita ja puolivalmisteita jalostusta varten. Siihen aikaan täyttivät englantilaiset tehdastuotteet, etenkin kutomotavarat, kaikki maailman markkinat. Englantia verrattiinkin suureen muurahaiskekalaan, joka ojenteli lonkeroitaan kaikkiin maihin imien raaka-aineita ja luovuttaen sen käytetyssä muodossa takaisin. Mutta jo viimeisinä vuosina ennen sotaa alkoi Englannin teollisuus kärsiä raaka-ainemaiden halvemman tuotannon vuoksi, joka kilpailussa näyttäytyi ylivoimaiselta. Englantilaiset suurkapitalistit tekivät tarvittavat johtopäätökset. He käyttivät hyväkseen brittiläistä maailmanherruutta (imperialismia) ja siitä johtuvia taloudellisia etuoikeuksia. He keskittivät huomionsa kaupan ja meriliikkeen alalle. Seurauksena oli että laajat kapitalisteista riippuvaiset väestönosat siirtyivät teollisuuden palveluksesta kauppa-alalle. Isot ja pienet kiljuen perässä.

Englannista on siis lukuisten tavaran hintaa kallistavien välikäsien johdolla tulemassa suuri kauppapuoti, jonne kaiken maailman kauppa keskittyy, ja John Bullin täytyy kai luopua ominaisuudestaan suurvatsaisena maaloordina ja muuttua tihrusilmäiseksi tiskinnuolijaksi!

Tämä kauppatoimi, joka mahtavat kilpailijat Wall Streetiltä päin tuhmasti ahdistavat, katoaa yhdessä kapitalistisen järjestelmän kanssa. Maailmantalouden neuvosto korvaa nuo "yleismaailmalliset kaupustellijat" tarkoituksenmukaisemmalla, harvalu-